

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1802/2565

นาย พ.โจทก์ ธนาคาร ย.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 442, พ.ร.ก.ฉบับดังกล่าวบัญญัติให้ยกเลิกความใน มาตรา 7, พ.ร.ก.ฉบับดังกล่าวให้ใช้บทบัญญัติตาม มาตรา 224, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์ การจัดให้มีพนักงานดูแลลูกค้ารายใหญ่ด้วยการอำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าที่ต้องการทำธุรกรรมกับจำเลยถึงที่ทำการของลูกค้าโดยลูกค้าไม่ต้องมาดำเนินการที่สาขาของจำเลยด้วยตนเอง ถือเป็นบริการอย่างหนึ่งของจำเลยเพื่อประโยชน์ในกิจการของจำเลยเอง ซึ่งจำเลยสมควรคัดเลือกพนักงานที่ไว้ใจได้มาทำหน้าที่นี้และคอยสอดส่องไม่ให้ทำผิดหน้าที่ เมื่อ จ. พนักงานผู้มีหน้าที่ดูแลลูกค้าของจำเลยกลุ่มลูกค้าบุคคลได้รับมอบหมายจากจำเลยให้เป็นผู้ดูแลโจทก์ซึ่งเป็นลูกค้ารายใหญ่ การที่ จ. อำนวยความสะดวกให้โจทก์ด้วยการนำใบนำฝาก/โอน และใบคำสั่งซื้อหน่วยลงทุนไปให้โจทก์ลงลายมือชื่อถึงที่ทำการของโจทก์ แล้วรับเอกสารดังกล่าวมาดำเนินการต่อที่สาขาของจำเลย ถือเป็นกิจการของจำเลยที่มอบหมายให้ จ. ไปกระทำ มิใช่เป็นเรื่องที่โจทก์มอบหมายให้ จ. เป็นตัวแทนของโจทก์ไปทำธุรกรรมกับจำเลยดังที่จำเลยฎีกา การที่ จ. รู้จักสนิทสนมคุ้นเคยกับโจทก์มาก่อนมีผลเพียงทำให้โจทก์ให้ความไว้วางใจ จ. ในฐานะพนักงานของจำเลยที่มาอำนวยความสะดวกให้โจทก์มากยิ่งขึ้นเท่านั้น หากทำให้ จ. กลับกลายเป็นตัวแทนของโจทก์ไปทำธุรกรรมกับจำเลยไม่ จ. เพียงทำหน้าที่นำเอกสารที่ใช้ในการถอนเงินและซื้อหน่วยลงทุนไปให้โจทก์ลงลายมือชื่อแล้วรับเอกสารจากโจทก์ไปมอบให้พนักงานของจำเลยที่มีอำนาจหน้าที่ในการทำธุรกรรมนั้น ๆ เป็นผู้ดำเนินการต่อ หากใช้ว่า จ. เป็นผู้รับทำธุรกรรมให้โจทก์ด้วยตนเองไม่ ดังนั้น แม้ขณะทำธุรกรรมดังกล่าว จ. ยังไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้แนะนำการลงทุนดังที่จำเลยฎีกา การกระทำของ จ. ก็ยังอยู่ในขอบอำนาจและในกิจการที่ได้รับมอบหมายจากจำเลย เมื่อ จ. นำใบนำฝาก/โอน มาทำรายการโอนเงินจากบัญชีเงินฝากของโจทก์เข้าบัญชีของบุคคลอื่นโดยมิได้นำไปซื้อหน่วยลงทุนอันผิดไปจากความประสงค์ของโจทก์ ถือได้ว่าเป็นการจงใจทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายอันเป็นการทำละเมิดต่อโจทก์ จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจึงต้องร่วมรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่ จ. ลูกจ้างของจำเลยกระทำไปในทางการที่จ้าง โจทก์สามารถตรวจสอบได้โดยง่ายว่า จ. ได้ซื้อหน่วยลงทุนถูกต้องตามความประสงค์ของโจทก์ในแต่ละครั้งหรือไม่ โดยการเรียกสมุดคู่ฝากบัญชีและสมุดบัญชีกองทุนรวมทั้งเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้องมาตรวจสอบทุกครั้งภายหลังจากที่ได้มอบหมายให้ไปทำธุรกรรม ทั้งการโอนเงินตามฟ้องแต่ละครั้งมีระยะเวลาห่างกัน หากโจทก์ได้ตรวจสอบดังเช่นวิญญูชนพึงกระทำก็ย่อมจะทราบได้ตั้งแต่แรกว่ามีการทำธุรกรรมผิดไปจากความประสงค์ของตน ซึ่งอาจจะอายัดเงินในบัญชีของผู้รับโอนกลับคืนมาได้ทันหรืออย่างน้อยก็ทำให้สามารถป้องกันมิให้เกิดความเสียหายซ้ำอีก แต่โจทก์กลับมอบสมุดคู่ฝากบัญชีและสมุดบัญชีกองทุนให้ จ. เป็นผู้เก็บรักษา ทั้งยังปล่อยปละไม่ตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกรรมจนเวลายาวเลยมานานหลายเดือนจึงทราบเหตุละเมิด ถือได้ว่าความเสียหายที่โจทก์ได้รับเกิดขึ้นเพราะความผิดของโจทก์ประกอบด้วย การกำหนดค่าเสียหายให้จำเลยชำระแก่โจทก์มากนักน้อยเพียงใด จึงต้องอาศัยพฤติการณ์เป็นประมาณ ข้อสำคัญคือความเสียหายนั้นได้เกิดขึ้นเพราะฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อยิ่งหย่อนกว่ากันเพียงไรตาม ป.พ.พ. มาตรา

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 23,343,047.95 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 21,500,000 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยคืนเงิน 5,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน 2558 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 30,000 บาท โดยส่วนที่โจทก์ได้รับการยกเว้นนั้น ให้จำเลยนำมาชำระต่อศาลในนามของโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ชำระตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ขณะคดี โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยคืนเงิน 21,500,000 บาท แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 6,000,000 บาท นับตั้งแต่วันที่ 8 กรกฎาคม 2558 ของต้นเงิน 5,500,000 บาท นับตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน 2558 และของต้นเงิน 10,000,000 บาท นับตั้งแต่วันที่ 4 ธันวาคม 2558 เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะชำระเสร็จ โดย ดอกเบี้ยถึงวันฟ้อง (วันฟ้องวันที่ 9 ธันวาคม 2559) ของต้นเงิน 6,000,000 บาท ต้องไม่เกิน 641,095.89 บาท ของต้นเงิน 5,500,000 บาท ต้องไม่เกิน 439,623.29 บาท และของต้นเงิน 10,000,000 บาท ต้องไม่เกิน 762,328.77 บาท ให้จำเลยชำระค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ต่อ ศาลในนามของโจทก์ กำหนดค่าทนายให้ 100,000 บาท นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภค วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังได้ว่า จำเลยประกอบกิจการ ธนาคารพาณิชย์ รวมทั้งเป็นผู้สนับสนุนการขายและรับซื้อคืนหน่วยลงทุนของกองทุนต่าง ๆ โจทก์ เป็นลูกค้าของจำเลย เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2558 โจทก์เปิดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ กับธนาคาร จำเลยสาขาแพลทินัม ประตูน้ํา และในวันเดียวกันโจทก์เปิดบัญชีซื้อขายหน่วยลงทุนกองทุนเปิด ของบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน ผ่านจำเลยซึ่งเป็นผู้สนับสนุนการขายและรับซื้อคืนหน่วย ลงทุนดังกล่าว มีชื่อโจทก์เป็นผู้ถือหน่วยลงทุน นางสาวพจมานย์ เป็นพนักงานของจำเลยระหว่าง วันที่ 1 เมษายน 2556 ถึงวันที่ 29 เมษายน 2559 โดยได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการ กำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ให้เป็นผู้แนะนำการลงทุนด้านหลักทรัพย์ตั้งแต่วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2559 เป็นต้นไป นางสาวพจมานย์มีหน้าที่ดูแลลูกค้าของจำเลยกลุ่มลูกค้าบุคคล (Relationship Manager) ที่สาขาแพลทินัม ประตูน้ํา จำเลยมอบหมายให้นางสาวพจมานย์ดูแล โจทก์ซึ่งเป็นลูกค้ารายใหญ่ด้วยการไปอำนวยความสะดวกให้แก่โจทก์ในการนำเอกสารมาทำ ธุรกรรมกับจำเลยที่สาขา นอกจากนี้นางสาวพจมานย์ยังมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับโจทก์เนื่องจาก เป็นภริยานายสมเดช พนักงานของบริษัท พ. ซึ่งมีโจทก์เป็นกรรมการผู้จัดการ เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2558 วันที่ 16 พฤศจิกายน 2558 และวันที่ 4 ธันวาคม 2558 นางสาวพจมานย์นำใบนำ ฝาก/โอน ซึ่งโจทก์ลงลายมือชื่อในช่องเจ้าของบัญชีและผู้ขอทำรายการ มาทำรายการโอนเงินจาก บัญชีเงินฝากของโจทก์ ที่ธนาคารจำเลยสาขาซีที คอมเพล็กซ์ ซึ่งมีผู้จัดการสาขาคนเดียวกับสาขา แพลทินัม ประตูน้ํา โดยวันที่ 8 กรกฎาคม 2558 โอนเงิน 6,000,000 บาท ไปเข้าบัญชีของนางสาว สุพัตรา วันที่ 16 พฤศจิกายน 2558 โอนเงิน 5,500,000 บาท ไปเข้าบัญชีของนายสุรธรรณ และวันที่ 4 ธันวาคม 2558 โอนเงิน 10,000,000 บาท ไปเข้าบัญชีของนางสาวสุพัตรา ต่อมา

นางสาวพจมานย์ถูกพนักงานอัยการยื่นฟ้องในความผิดฐานฉ้อโกงและปลอมเอกสาร อันเนื่องมาจากนางสาวพจมานย์นำใบนำฝาก/โอนไปให้โจทก์ลงลายมือชื่อแล้วนำไปทำรายการ โอนเงินจากบัญชีเงินฝากของโจทก์เมื่อวันที่ 29 เมษายน 2559 รวม 25,000,000 บาท ซึ่งเป็นเงิน คนละรายการกับที่โอนในคดีนี้ ไปเข้าบัญชีของบุคคลอื่นผิดไปจากความประสงค์ของโจทก์ที่ให้นำ ไปซื้อหน่วยลงทุน แต่จำเลยติดตามเงินจำนวนดังกล่าวจากบัญชีของผู้รับโอนนำกลับคืนเข้า บัญชีเงินฝากของโจทก์ได้ นางสาวพจมานย์ให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกนางสาว พจมานย์คดีนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่ได้จำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า นางสาวพจมานย์เป็นตัวแทน ของโจทก์ในการทำธุรกรรม จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ปัญหาตามฎีกา ของจำเลยในส่วนนี้ไม่ใช่ปัญหาที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ข้อเท็จจริงจึงรับฟัง เป็นยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ว่า นางสาวพจมานย์นำใบนำฝาก/โอน ซึ่งโจทก์ลงลายมือชื่อ ในช่องเจ้าของบัญชีและผู้ขอทำรายการ มาทำรายการโอนเงินจากบัญชีเงินฝากของโจทก์เข้าบัญชี ของบุคคลอื่นผิดไปจากความประสงค์ของโจทก์ที่ต้องการให้หักเงินจากบัญชีเงินฝากนำไปซื้อ หน่วยลงทุน คงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยเพียงว่า นางสาวพจมานย์เป็นตัวแทนของโจทก์ในการทำ ธุรกรรมดังกล่าวหรือไม่ เห็นว่า จำเลยประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์ การจัดให้มีพนักงานดูแล ลูกค้ารายใหญ่ด้วยการอำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าที่ต้องการทำธุรกรรมกับจำเลยถึงที่ทำการของ ลูกค้าโดยลูกค้าไม่ต้องมาดำเนินการที่สาขาของจำเลยด้วยตนเอง ถือเป็นบริการอย่างหนึ่งของ จำเลยเพื่อประโยชน์ในกิจการของจำเลยเอง ซึ่งจำเลยสมควรคัดเลือกพนักงานที่ไว้ใจได้มา ทำหน้าที่นี้และคอยสอดส่องไม่ให้ทำผิดหน้าที่ เมื่อนางสาวพจมานย์พนักงานผู้มีหน้าที่ดูแลลูกค้า ของจำเลยกลุ่มลูกค้าบุคคลได้รับมอบหมายจากจำเลยให้เป็นผู้ดูแลโจทก์ซึ่งเป็นลูกค้ารายใหญ่ การ ที่นางสาวพจมานย์อำนวยความสะดวกให้โจทก์ด้วยการนำใบนำฝาก/โอน และใบคำสั่งซื้อหน่วย ลงทุนไปให้โจทก์ลงลายมือชื่อถึงที่ทำการของโจทก์ แล้วรับเอกสารดังกล่าวมาดำเนินการต่อที่ สาขาของจำเลย ถือเป็นกิจการของจำเลยที่มอบหมายให้นางสาวพจมานย์ไปกระทำ มิใช่เป็นเรื่อง ที่โจทก์มอบหมายให้นางสาวพจมานย์เป็นตัวแทนของโจทก์ไปทำธุรกรรมกับจำเลยดังที่จำเลยฎีกา การที่นางสาวพจมานย์รู้จักสนิทสนมคุ้นเคยกับโจทก์มาก่อนมีผลเพียงทำให้โจทก์ให้ความไว้วางใจ นางสาวพจมานย์ในฐานะพนักงานของจำเลยที่มาอำนวยความสะดวกให้โจทก์มากยิ่งขึ้นเท่านั้น หาทำให้นางสาวพจมานย์กลับกลายเป็นตัวแทนของโจทก์ไปทำธุรกรรมกับจำเลยไม่ นางสาว พจมานย์เพียงทำหน้าที่นำเอกสารที่ใช้ในการถอนเงินและซื้อหน่วยลงทุนไปให้โจทก์ลงลายมือชื่อ แล้วรับเอกสารจากโจทก์ไปมอบให้พนักงานของจำเลยที่มีอำนาจหน้าที่ในการทำธุรกรรมนั้น ๆ เป็นผู้ดำเนินการต่อ หากใช้นางสาวพจมานย์เป็นผู้รับทำธุรกรรมให้โจทก์ด้วยตนเองไม่ ดังนั้น แม้ ขณะทำธุรกรรมดังกล่าวนางสาวพจมานย์ยังมิได้รับอนุญาตให้เป็นผู้แนะนำการลงทุนดังที่จำเลย ฎีกา การกระทำของนางสาวพจมานย์ก็ยังอยู่ในขอบอำนาจและในกิจการที่ได้รับมอบหมายจาก จำเลย เมื่อนางสาวพจมานย์นำใบนำฝาก/โอน มาทำรายการโอนเงินจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ เข้าบัญชีของบุคคลอื่นโดยมิได้นำไปซื้อหน่วยลงทุนอันผิดไปจากความประสงค์ของโจทก์ ถือได้ว่า เป็นการจงใจทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย อันเป็นการทำละเมิดต่อโจทก์ จำเลยซึ่งเป็นนายจ้าง จึงต้องร่วมรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่นางสาวพจมานย์ถูกจ้างของจำเลยกระทำไปในทางการที่จ้าง โดยต้องคืนเงินที่นางสาวพจมานย์ทำรายการโอนจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ไปยังบัญชีของบุคคล อื่นรวม 21,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันโอน เงินแต่ละรายการจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า โจทก์มีส่วนก่อให้เกิด

ความเสียหายมากกว่าจำเลย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ หรืออย่างน้อยโจทก์ก็ต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบในความเสียหายจากการกระทำของโจทก์ด้วย นั้น เห็นว่า โจทก์สามารถตรวจสอบได้โดยง่ายว่านางสาวพจมานย์ได้ซื้อหน่วยลงทุนถูกต้องตามความประสงค์ของโจทก์ในแต่ละครั้งหรือไม่ โดยการเรียกสมุดคู่ฝากบัญชีและสมุดบัญชีกองทุนรวมทั้งเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้องมาตรวจสอบทุกครั้ง ภายหลังจากที่ได้มอบหมายให้ไปทำธุรกรรม ทั้งการโอนเงินตามฟ้องแต่ละครั้งมีระยะเวลาห่างกัน หากโจทก์ได้ตรวจสอบดังเช่นวิญญูชนพึงกระทำก็ย่อมจะทราบได้ตั้งแต่แรกว่ามีการทำธุรกรรมผิดไปจากความประสงค์ของตน ซึ่งอาจจะอายัดเงินในบัญชีของผู้รับโอนกลับคืนมาได้ทันหรืออย่างน้อยก็ทำให้สามารถป้องกันมิให้เกิดความเสียหายซ้ำอีก แต่โจทก์กลับมอบสมุดคู่ฝากบัญชีและสมุดบัญชีกองทุนให้นางสาวพจมานย์เป็นผู้เก็บรักษา ทั้งยังปล่อยปละไม่ตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกรรมจนเวลาล่วงเลยมานานหลายเดือนจึงทราบเหตุละเมิด ถือได้ว่าความเสียหายที่โจทก์ได้รับเกิดขึ้นเพราะความผิดของโจทก์ประกอบด้วย การกำหนดค่าเสียหายให้จำเลยชำระแก่โจทก์มากนักน้อยเพียงใด จึงต้องอาศัยพฤติการณ์เป็นประมาณ ข้อสำคัญคือความเสียหายนั้นได้เกิดขึ้นเพราะฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อยิ่งหย่อนกว่ากันเพียงไรตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 442 ประกอบมาตรา 223 วรรคหนึ่ง เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์แห่งละเมิดแล้ว เห็นว่า ความเสียหายที่โจทก์ได้รับเกิดขึ้นเพราะฝ่ายจำเลยเป็นผู้ก่อมากกว่า ศาลฎีกาจึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายให้จำเลยรับผิดชอบโจทก์สองในสามส่วน เป็นเงินรวม 14,333,333.34 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 4,000,000 บาท นับแต่วันที่ 8 กรกฎาคม 2558 ของต้นเงิน 3,666,666.67 บาท นับแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน 2558 และของต้นเงิน 6,666,666.67 บาท นับแต่วันที่ 4 ธันวาคม 2558 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบรวม 21,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน และเมื่อศาลฎีกาแก้ไขจำนวนเงินที่ให้จำเลยรับผิดชอบโจทก์ จึงเห็นสมควรแก้ไขค่าฤชาธรรมเนียมที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์กำหนดให้จำเลยใช้แทนโจทก์เสียใหม่ให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีด้วย อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีการตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 โดยมาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชกำหนดฉบับดังกล่าวบัญญัติให้ยกเลิกความในมาตรา 7 และมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความใหม่แทน เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่อาจปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี และมาตรา 7 แห่งพระราชกำหนดฉบับดังกล่าวให้ใช้บทบัญญัติตามมาตรา 224 ที่แก้ไขใหม่แก่การคิดดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยผิดนัดนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 จึงต้องบังคับตามมาตรา 224 ที่แก้ไขใหม่ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงิน 14,333,333.34 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 4,000,000 บาท นับแต่วันที่ 8 กรกฎาคม 2558 ของต้นเงิน 3,666,666.67 บาท นับแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน 2558 และของต้นเงิน 6,666,666.67 บาท นับแต่วันที่ 4 ธันวาคม 2558 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564

เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ใช้อัตราที่ปรับเปลี่ยนบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความรวม 80,000 บาท สำหรับค่าฤชาธรรมเนียมที่โจทก์ได้รับยกเว้น ให้จำเลยชำระต่อศาลในนามโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ชำระตามทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดีในชั้นฎีกา ส่วนค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

อนันต์ เสนาคุ่ม · ประทีป อ่าววิจิตรกุล · เจษฎาวิทย์ ไทยสยาม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1802/2565>